

Słupsk, dnia 27 czerwca 2020r.

Sygn.akt Ts 38/20

Skarżący:

G

w TRYBU KANCELARIA	
wpl. dnia	02. 07. 2020
Nr wg EZD	

Trybunał Konstytucyjny
00-918 Warszawa Al.Szucho
12a

Pismo skarżącego

W związku z otrzymanym w dniu 20.6.2020r. wezwaniem do uzupełnienia skargi konstytucyjnej, skarżący w wykonaniu p-któw 1-4 zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2.6.2020 r. uprzejmie oświadcza i przedkłada co następuje:

Ad.1a. Wprawdzie w ocenie skarżącego zaskarżony dodany w 2014r. przepis art.9 ust.2a ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym nie jest zgodny z wyrażonymi w preambule Konstytucji zasadami (i celami), na których są: „oparte” normy Konstytucji: „jako prawa podstawowe dla państwa oparte na poszanowaniu wolności ... oraz na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot”, przyjęte po to, by: „na zawsze zagwarantować prawa obywatelskie”, to jednak te zasady i cele Konstytucji, nie będąc normami prawnymi, nie mogą być i nie są wskazywane przez skarżącego jako samodzielne wzorce kontroli lecz są jedynie przywoływane (podobnie jak art.31 ust.3 Konstytucji): „w związku” z wskazanymi w pierwszej kolejności jako samodzielne wzorce kontroli normami art.58 ust.1, art.59 ust.1 i 4 i art.64 ust.1 Konstytucji.

Ad.1b. Bardziej złożona może być i okazuje się sytuacja w odniesieniu do art.45 ust.1 Konstytucji i chociaż przepis ten również wymieniany jest w części I skargi dopiero po wyszczególnieniu wyżej wskazanych podstawowych wzorców kontroli odnoszących do wolności i praw politycznych oraz ekonomicznych i użyciu wyrazów: „w związku”, to jednak ze względu na poprzedzający jego wskazanie mogący czynić niejednoznaczność w tym zakresie spójnik: „i”, a zwłaszcza jego zdolność do występowania jako samodzielny wzorec kontroli zgodności z Konstytucją w zakresie wolności i praw osobistych oraz wskazania go w takim charakterze na str.3 w części III skargi, w uzasadnieniu zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu z konstytucyjnymi wolnościami i prawami, jako: „prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy”, czego w sprawie skarżącego zabrakło, gdyż skarżącego z góry pozbawiono na podstawie zaskarżonego przepisu bytu

prawnego, co jak stwierdził Sąd Okręgowy stało się: „ istotą kwestionowanego orzeczenia” i: „ w sposób samodzielny przesądza o trafności zaskarżonego postanowienia”, a: „ wobec faktu” tego: „ Odnoszenie się do pozostałych zarzutów ... pozostaje zbędne”, skoro uznano skarżącego: „ za nieistniejącą z mocy prawa” [wspólnotę], co z tej przyczyny okazuje się też istotą skargi przewijającą się zarówno w części II (wskazania naruszonych wolności i praw skarżącego oraz sposobu ich naruszenia), jak i w części III skargi, na str.2 i 3 oraz na str. 5 i 6 skargi, chociaż jak wskazuje skarżący tego rodzaju sankcja, zamiast jedynie postępowania przymuszeniowego, jest w demokratycznym państwie prawnym zbyt daleko idąca i nieproporcjonalna, zwłaszcza gdy sankcja uznania nadal czynnego i prowadzącego działalność skarżącego za wykreślony z rejestru jest odczytywana przez sądy z zaskarżonego przepisu jako sankcja nieusuwalna i ostateczna, bez możliwości stosowania tu w drodze analogii dla wypełnienia luki prawnej przepisów lub zasad dotyczących uznanej za zmarłą nadal żyjącej osoby fizycznej. Dlatego, uwzględniając jednak tę zauważalną między innymi w następstwie zarządzenia Sędziego Trybunału niejednoznaczność sposobu wskazania wzorca kontroli oraz istotę sprawy i skargi, skarżący wskazuje art. 45 ust. 1 Konstytucji jako wzorec kontroli występujący zarówno związku z wcześniej przywołanym na stronie pierwszej skargi naruszeniem Konstytucji, jak i wzorec kontroli samodzielny, występujący już na stronie drugiej skargi w jednym chronologicznym ciągu jako pierwszy z nich.

Ad. 2a (i b). Dokonując takiego wyjaśnienia w zakresie wskazanych wzorców kontroli skarżący wskazuje, że wyrażone w wymienionych normach Konstytucji wolność lub prawa skarżącego zostały naruszone w następujący sposób:

1) prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez sąd, określone w art. 45 ust. 1 i art. 46 Konstytucji - przez uznanie skarżącego zaskarżonym przepisem ustawy za wykreślonego z rejestru, a przez to pozbawionego zdolności prawnej i sądowej oraz za nieistniejącą z mocy prawa wspólnotę obywateli, z przypadkiem jego mienia, bez wydawania w tym zakresie orzeczenia sądu;

2) wolność zrzeszania się, w tym w organizacjach społeczno-zawodowych rolników, określona w art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Konstytucji, przez przekreślenie lub ograniczenie takiej wolności sankcją uznania skarżącego za wykreślonego z rejestru, a wcześniej jej nadmiernym naruszającym istotę wolności i praw sprzecznym z art. 31 ust. 3 zd. 2 Konstytucji ograniczeniem, przez nałożenie na te organizacje społeczno zawodowe rolników zarejestrowane już we właściwym czasie w związku z ich utworzeniem w odpowiednim właściwym rzeczowo i miejscowo rejestrze sądowym, uciążliwych obowiązków związanych z działaniami centralizacyjnymi państwa (jak okazuje się wcale nie

powszechnymi i niepodjętymi w wiodącym w danej strefie geograficznej państwie, z którym najbardziej kompatybilny system prawny i w zakresie rejestrów sądowych miała dotąd Rzeczpospolita Polska) i przerejestrowaniem, a raczej ponowną rejestracją organizacji danego rodzaju do centralnego Krajowego Rejestru Sądowego (nie występującego w takiej formie nawet w mającym być wzorem w tym zakresie scentralizowanym państwie, w którym rejestry sądowe były i są prowadzone jednak lokalnie, natomiast to organy państwa realizują zadanie centralnego zbierania i udostępniania danych zawartych w tych rejestrach), z okazaniem lekceważenia w tym zakresie praw przez te organizacje nabytych (być może też jako uznanych za nabyte w poprzednim państwie, chociaż funkcjonariusze owego poprzedniego państwa gładko przeszli całymi korpusami i z umocnieniem swojej pozycji do obecnego państwa, uzyskując jeszcze w istotnym dla funkcjonowania społeczeństwa zakresie stanowe jakby, zasadniczo niezależne od Narodu i jego przedstawiciele sprzeczne z zasadami demokracji i zwierzchności narodu prawo samokooptacji, tak jakby niedemokratyczny totalitarny system był wprawdzie zły, ale jego funkcjonariusze z legitymacjami leninowskiej partii i przez nią zatwierdzani dobrzy oraz godni korporacyjnego prawa do samokooptacji lub i dziedziczenia funkcji w rodzinie);

3) prawo do własności i innych praw majątkowych, określone w art. 64 ust. 1 Konstytucji - przez pozbawienie nadal czynnego skarżącego wraz z zakwestionowaniem jego praw, nie tylko do kontynuowania dotychczasowego bytu prawnego i do dalszego istnienia pomimo nieprzerwanego prowadzenia przez skarżącego działalności, w tym gospodarczej, ale też prawa do posiadania mienia, gdyż jak wskazał wydający ostateczne prawomocne orzeczenie jako sąd drugiej instancji Sąd Okręgowy: „Do ugruntowanych należy zaliczyć pogląd, że podmiot wpisany do rejestru, który nie został następnie wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego ... uznaje się za wykreślony z rejestru ... co ma taki skutek, że podmiot ten całkowicie traci byt prawny ..., zaś Skarb Państwa z mocy prawa nabywa ... nieodpłatnie mienie tego podmiotu (por. wyrok ...)”, czyli że wraz z sankcją pozbawienia dalszego bytu - niejako cywilnej śmierci skarżącego, następuje sankcja konfiskaty lub przepadku na rzecz Skarbu Państwa jego mienia, znów bez wydania w tym przedmiocie (po sprawiedliwym rozpatrzeniu sprawy) orzeczenia sądowego, także wbrew art. 46 Konstytucji, przy czym w sytuacji gdy skarżący jest nadal czynny i kontynuuje swoją działalność, a przez to jego mienie to nie są tak zwane dobra martwej ręki, skarżący ma interes w dalszym niezakłóconym i nieograniczonym czasowo i w dotychczasowej formie posiadaniu tego mienia, więc skarżącemu nie wystarcza uznanie za niezgodny z Konstytucją w terminie otwartym do wniesienia jego skargi konstytucyjnej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego sygnatura akt P 13/18 z dnia 11 grudnia 2019 roku art. 9 ust. 2b zd. 3 ustawy -

Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (którego przez to choć również zamierzał już nie mógł zaskarżyć), bowiem czym innym jest posiadanie mienia, a czym innym roszczenia związane z jego utratą, w tym również uznanych za wykreślony z rejestru członków skarżącego, którzy wnieśli to mienie, więc skarżący ma interes prawny w zaskarżeniu objętego jego skargą godzącego w jego byt prawny przepisu, jako godzący również w jego prawo do posiadania mienia.

Ad. 2b. Skarżący uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu z konstytucyjnymi wolnościami i prawami skarżącego, a tym samym naruszenia przez zakwestionowany przepis tych wolności i praw skarżącego, dokonał już na stronie 3-6 skargi konstytucyjnej z dnia 15 lutego 2020 roku, jak i przez wskazanie sposobu naruszenia wolności i praw skarżącego na stronie 2 i 3 niniejszego pisma, podając zarazem dowody i argumenty na poparcie przedmiotowych zarzutów, w tym w postaci załączonych orzeczeń sądów oraz przytoczonych, zawartych w nich zważeń, jak również unormowań w sąsiednim wiodącym w Unii Europejskiej państwie. Skarżący może jeszcze dodać lub podkreślić, iż wobec nadal czynnego prowadzącego działalność podmiotu, takiego jak skarżący, należałoby jednak przewidzieć i zastosować inne niż ustawowa kasacja bytu prawnego (jak na przykład kasata zakonów czy publicznych osób prawnych przez zaborców w XVIII i XX wieku lub organizacji związkowych w stanie wojennym) lub przejęcie mienia tak zwanego martwej ręki i bezwzględnie podjąć wobec takiego podmiotu indywidualne postępowanie sądowe, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji, w tym prowadzone z urzędu przeniesienie (przerejestrowanie) do nowego rejestru (w razie potrzeby z postępowaniem przymuszeniowym w zakresie ujawnienia potrzebnych danych lub dokonania potrzebnych czynności) oraz uszanować prawa wynikające z dokonanej już w właściwym rejestrze sądowym rejestracji, także dlatego, że Rzeczpospolita Polska nie tylko nie kwestionuje organizacji takich jak skarżący, lecz wręcz przeciwnie gwarantuje im w Konstytucji wolność istnienia i działalności oraz prawo do posiadania przez nie mienia. Zastosowano natomiast wobec nadal czynnego skarżącego, zamiast indywidualnego postępowania sądowego, o którym mowa, zupełnie nieproporcjonalny środek prawny w postaci uznania za podmiot wykreślony z rejestru i wyjęty spod prawa, tracący przez to swój byt prawny oraz mienie, z naruszeniem konstytucyjnych wolności i praw osobistych, politycznych i ekonomicznych skarżącego określonych w art. 45 ust. 1, art. 46, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji, jak również konstytucyjnych zasad ogólnych, w tym zasady proporcjonalności, dopuszczającej w art. 31 ust. 3 Konstytucji ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw jedynie gdy jest to rzeczywiście konieczne w enumeratywnie wskazanych w tym przepisie przypadkach, które nie

wystąpiły, a także zasad ogólnych na których jest oparta Rzeczpospolita Polska, wyrażonych w art. 2, art. 12, art. 20 i art. 22 w rozdziale pierwszym Konstytucji. W tym zakresie, oprócz wskazywanej już wolności działania organizacji społeczno-zawodowych rolników wskazać należy na wolność działalności gospodarczej oraz zasady wyprowadzane z zasady demokratycznego państwa prawnego: zasadę ochrony praw nabytych, zasadę proporcjonalności, zasadę sprawiedliwości proceduralnej i zakaz nadmiernego formalizmu, omówione przez powoływanego już w skardze autora w komentarzu do art. 2 Konstytucji, wśród 15-tu zasad uznawanych za konstytuujące demokratyczne państwo prawne pod punktami 3,8, 11 i 12 (Bogusław Banaszak tamże strona 23, 27-31, 35-38 i 44-46). Zaskarżony przepis ustawy narusza zatem art. 45 ust. 1, art. 46, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i art. 64 ust. 1, w związku z art. 31 ust. 3, w związku z art. 2, art. 12, art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ad. 3. Skarżący zwrócił się do Sądu Okręgowego z zapytaniem o możliwość zaskarżenia orzeczenia tego Sądu i został pouczone, iż skarga kasacyjna od postanowienia z dnia 9 listopada 2019 roku mu nie przysługuje, bez wskazania skarżącemu na możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności tego postanowienia z prawem, co skarżący może jeszcze rozważyć w oczekiwaniu na zmiany w Sądzie Najwyższym i zwiększenie w jego składzie liczby sędziów nie pochodzących z samokoptacji korpusu z poprzedniego państwa, lecz z demokratycznym mandatem wybranej przez przedstawicieli narodu Krajowej Rady Sądownictwa. Dotąd bowiem wymagana niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem, o której mowa w art. 424¹ par. 1 K.p.c. była niestety przez Sąd Najwyższy między wierszami tego przypisu odczytywana jako rażąca i oczywista. Więc chociaż współczesne społeczeństwo cechuje wysoki poziom jakości produkowanych towarów i świadczonych usług, wadliwość usługi z zakresu wymiaru sprawiedliwości mogła być korygowana tylko w przypadku wady rażącej i oczywistej,

Ad. 4a i b. Skarżący przesyła w załączeniu 5 egzemplarzy pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym obejmującego też wskazanie sprawy, w związku z którą wniesiono skargę, a także piąty egzemplarz skargi konstytucyjnej z kompletem załączników.

RADCA PRAWNY

mgr ~~Marek Pawłowski~~

Załączniki:

- 1)-5) 5 egz. pełnomocnictwa szczególnego,
- 6) 1 egz. skargi konstytucyjnej i załączników,
- 7)-10) 4 egz. kopii niniejszego pisma.